

ԵՐԿՈՒ ԾԵՐՈՒՆԻ

Մարտականության գյուղերի հա-
յաթափումից հետո Ասմվել
պապն ապրում է Արավոտապոլի
երկրամասում որդիների մոտ:
Իննսուներ անց է Կարոտով է
հիշում հայրենի Հակոբ Կամա-
րի գյուղը եւ փղաներին սրի-
պում, որ իրեն փուն Արցախ
փանեն: Մեր ռադիոկայանին ու-
ղարկած իրենց նամակներում
բռնագաղթած արցախցիները
գեղեցիկ են նաեւ Արմիկ Գա-
լուստենցի բանաստեղծություն-
ները, որոնցից մեկը նվիրված է
Ասմվել պապին:

Շափ պյան ըմ փեսալ-

Վար թեթեանամ

Խաղեր ըմ ասալ

Սիրոս փրմանա

Իննսուներ անց ըմ

Մեր հողը փարեք,

Հի՛նչ ըք մփածում

Էրգյան ու պարալ:

Ապաստմն էլ սահման ունի:

Հնարավոր է, որ մինչեւ նամակ-
ները Հայաստան են հասել,
Ասմվել պապն ու շափ ալ ար-
ցախցիներ հասցրել են վերա-
դառնալ, սակայն օտարության

մեջ դեռ շափերը կան: Դեռ
1993-ի սկզբից սկսվել է բռնա-
գաղթածների զանգվածային
ներգաղթը: Գալիս են Կրասնո-
դարից, Պյափիգորսկից, Գելեն-
ջիկից, Արավոտապոլից, Սնապա-
լից: Շուշի են վերադարձել ու
միայն 1988-ին այնպեղից փա-
խած բնակիչները, այլեւ նրանց
պապերը, ովքեր 1920-ին մա-
գապուրծ փրկվել են Ղարաբա-
ղի մայրաքաղաքում ծայր
առած հրդեհից ու կոտորածից:
Հիմա էլ Ղարաբաղը սպասում է
բոլորին: Վերադարձածներից
շափերը փուն չունեն, նրանց
օջախները թշնամին ոչնչացրել
է Անփուն են նաեւ դեռեւս չա-
գափագրված բնակավայրերի
713 ընփանիք՝ գրեթե 2000
մարդ: Միա, թե ինչու Մարտա-
կության շրջանային խորհուրդը
վերջերս կոչով դիմել է ԼՂՀ-ից
դուրս ապրող մարտականու-
թյուններին մինչեւ 1995թ. հունվարի
1-ը վերադառնալ ու փրկութ-
յուն անել իրենց փունուփեղին:
Ուստի, թող օտարության մեջ
դեգերող արցախցիները չգար-
մանան, եթե այդ ժամկետից ուշ
վերադառնալով, փեսեն, որ
իրենց փները հանձնել են անօ-
թեաններին: Հավանաբար,
նման որոշում կընդունվի
ԼՂՀ-ի ողջ փարածքի համար: